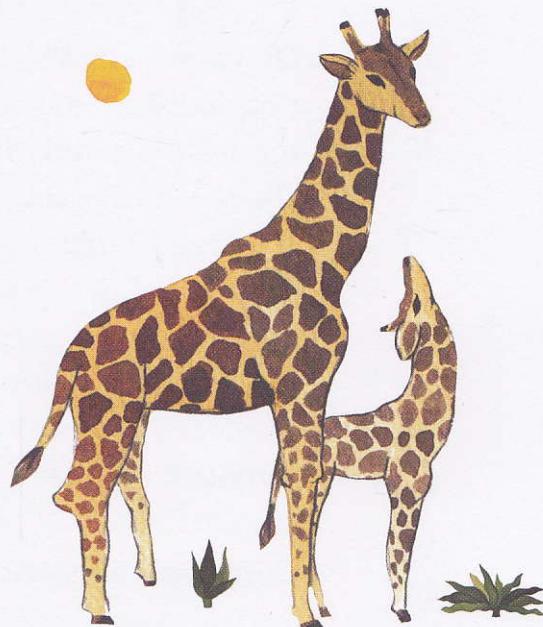

POVEȘTI CU ANIMALE DIN LUMEA ÎNTREAGĂ

TEXT DE ANGELA McALLISTER
ILUSTRATII DE AITCH

Traducere din engleză de Lidia Dumitru

AFRICA

Cei zece puișori de struț (Kenya)	6
De ce are ghepardul fălcile ude de lacrimi (poveste zulușă)	8
De ce trăiește hipopotamul în apă (Africa de Est)	9
Ananse și pitonul (Ghana)	12
Furnicile și comoara (Nigeria)	15
Leopardul și berbecul (Africa de Vest)	18
De ce este facocerul urât (Africa de Est)	20

ASIA

Elefantul și orbii (India)	22
Fluturele alb (Japonia)	24
Tara șoarecilor (Tibet)	25
Tăranul și catârul (India)	28
Leul și șacalii cei isteți (India)	29
Urashima și broasca-țestoasă (Japonia)	32
Tigrul care dădea din cap (China)	35
Legenda ursului panda (Tibet)	39
De ce n-are meduza oase (Japonia)	40

AMERICA DE NORD

Bizonul și Aripă de Vultur (poveste Blackfoot)	44
Lupul de prerie (poveste Karuk)	46
Sirenele din insulele Magdalena (Canada)	50
De ce are rândunica coada despicată (poveste amerindiană)	52
Iepurele și omul din Lună (Canada)	54
De ce n-are ursul coadă (poveste irocheză)	56
Băiatul cel orb și cufundarul (poveste inuită)	57
Prima ciocănitoare (poveste amerindiană)	61
Bursucul și ursul (poveste Lakota)	62
Cum și-au ales păsările rege (poveste maya)	65
Printul urs (Mexic)	67
Coiotul și broasca-țestoasă (Mexic)	71

AMERICA DE SUD

Broscuța din pârâu (Peru)	74
Cântecul tatuului (Bolivia)	76
Cele două shinșile (Argentina)	79
Petrecerea din cer (Brazilia)	81
Cum și-au căpătat cărăbușii aripiorele colorate (Brazilia)	83

EUROPA

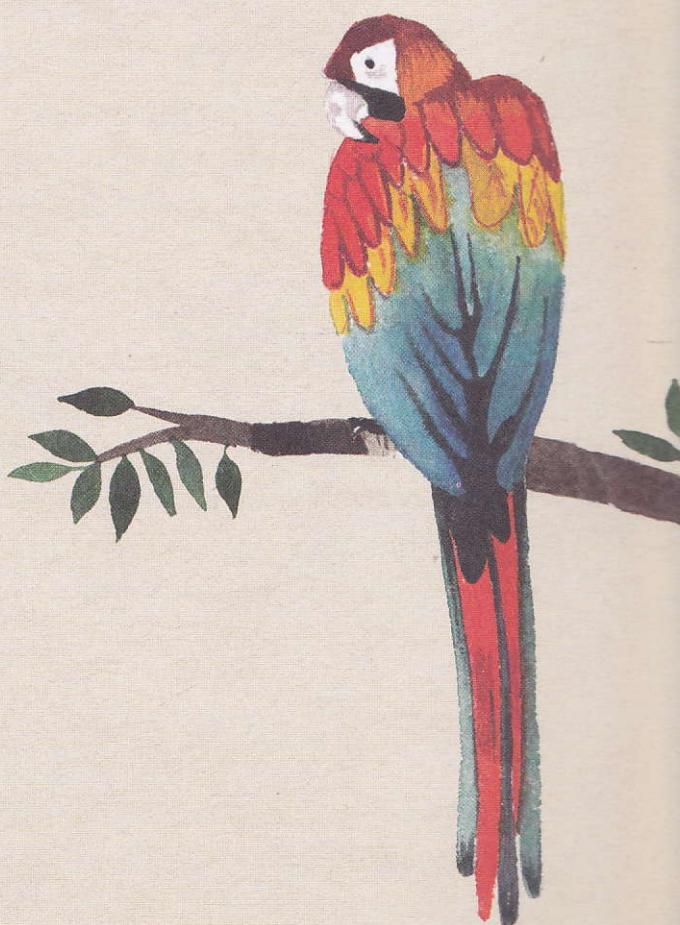
Privighetoarea (Danemarca)	86
Cei trei țapi arțăgoși (Norvegia)	90
Bufnița din Cowlyd Coomb	
(Tara Galilor)	92
Regele pisicilor (Scoția)	94
Dapplegrim (Norvegia)	95
Acvila și pitulicea (Scoția)	99
Sfântul Domnoc și albinele	
(Irlanda)	100
Cei trei purceluși (Anglia)	102
Mikko cel Viteaz (Finlanda)	104
Găinușa pestriță (Franța)	108
Papagalul alb (Spania)	110
Rătușca cea urâtă (Danemarca)	113

AUSTRALIA ȘI OCEANIA

Cum și-a căptătat cangurul marsupiul (Australia)	116
Nanaue, băiatul-rechin (Hawaii)	117
Paikea și Ruatapu (Noua Zeelandă)	120
Emu și curcanul (Australia)	123
Cum trăiau peștii zburători în copac (Papua Noua Guinee)	124

ANEXĂ

Surse	126
--------------	-----

CEI ZECE PUIȘORI DE STRUȚ

Mama struț se mândrea cu cei zece pui proaspăt ieșiți din găoace. Cât era ziua de lungă și dichisea și îi cocoloșea și le spunea cât de desăvârșiți sunt.

— Poate că acum sunteți doar niște mogâldețe de puf, le zicea ea, însă luăți aminte, sunteți o mândrețe de struți și când o să vă faceți mari o să aveți pene minunate și o să fiți iuți ca vântul.

Într-o dimineață, mama struț se duse să caute ceva mâncare pentru puii ei. Nu stătuse plecată multă vreme, însă când se întoarse, puii ia-i de unde nu-s. Mama struț alergă înnebunită încocă și-ncolo fâlfâidu-și aripile și strigându-și cei zece puișori rătăciți, însă nici urmă de ei. Nu mică-i fu spaimă când zări urmele labelor leoaielor alături de urmele piciorușelor lor.

— Vai, nu! se văită ea. Bieții mei puișori!

Mama struț se luă după urme până la vizuina leoaielor și acolo își văzu puișorii cuibăriți între labele felinelor. Neînfricată, făcu un pas în față.

— Dă-mi puișorii înapoi! strigă.

Leoaica se uită întă la ea și rânji.

— Ce vrei să spui? toarse ea încetișor. Puii mei sunt tot ce am.

Și îi adulmecă pe cei zece puișori pufoși cu botul ei mustăcios. Mama struț rămase înmărmurită auzind asemenea vorbe.

— Aceia nu sunt puii tăi, îi spuse ea cuprinsă de mânie. Sunt pui de struț – și sunt ai meu!

— Curând o să-ți dai seama că te înseli, mărâi leoaica. Oricine poate să vadă limpede că sunt zece pui de leu. Dacă nu mă crezi, cheamă-le pe celelalte animale și întreabă-le.

Mama struț își fâlfâi aripile neputincioasă. „Nu pot să-mi salvez bieții puișori de una singură“, se gândi ea, și dădu fuga degrabă să le aducă pe celelalte animale. Le găsi pe zebră și pe antilopă, pe antilopa gnu, pe girafă și pe babuin, care îi ascultă păsul și se învoiră să se întâlnească mai târziu la vizuina leoaielor. Curând li se alătură și mangusta. Când auzi ce necaz dăduse peste mama struț, rămase o clipă pe gânduri.

Cred că pot să te ajut, îi spuse aceasta, însă mai întâi trebuie să faci numai de ceva.

— Fără doar și poate, zise mama struț. Fac orice numai ca să-mi capăt înapoi bieții puișori.

— Lângă vizuina leoacei se află un mușuroi înalt, zise mangusta. Sapă un tunel pe sub el, cu intrarea în față și cu ieșirea în spate, și pe urmă așteaptă-le pe celelalte animale.

Mama struț găsi mușuroiul și făcu întocmai cum o învățase mangusta. Celelalte animale sosiră curând și se aşezară lângă vizuina leoacei.

— Iată, zise mama struț, uitați-vă la puișorii aceștia mititei, cu ciocurile lor frumoase și grumajii lor lungi. Spuneți-i leoacei ai cui sunt!

Animalele se holbară la cei zece puișori pufoși și apoi la leoaică. Aceasta se ridică lenevoasă. Își scoase ghearele și căscă, dezvelindu-și colții albi și ascuții. Zebra dădu din copite neliniștită.

— Păi, după mine... este limpede ca lumina zilei că sunt pui de leu, zise aceasta din urmă.

— Da, negreșit, se bâlbâi antilopa. Cu siguranță nu sunt pui de struț.

— Pui de leu, fără îndoială, mormăi antilopa gnu.

Girafa și babuinul încuvîntără. Mamei struț nu-i veni să-și credă urechilor. Atunci mangusta se băgă în vorbă:

— Ce prostie! strigă aceasta. Cine a mai pomenit o mamă cu blană și niște pui cu pene?

Leoaica se uită întă la mangustă și mărâi înfuriată, însă mangusta se dădu mai aproape.

— Cu toții știm că aceia sunt puișori de pasăre, nu pui de leu, și că sunt ai mamei struț, zise ea. Leoaica e o hoață! adăugă mangusta, apoi se răsuci și dădu să fugă spre mușuroi.

Leoaica scoase un răget de furie și se năpusti pe urmele ei, însă mica vicietă se vârî în tunel. Numaidecât, mama struț se năpusti în vizuină și își strânse puișorii. Totuși, leoica nu mișcă niciodată fir de mustață. Rămăsesecu ochii la mușuroi, nebăgând de seamă că mangusta o zbughe prin gaura din spate. Toate animalele se făcură nevăzute. Mama struț își duse puișorii acasă și niciodată nu se sătură să audă povestea despre ziua când o lăsaseră pe leoaică să se zgâiască într-o gaură pustie.

POVESTE ZULUŞĂ

DE CE ARE GHEPARDUL FĂLCILE UDE DE LACRIMI

Într-o dimineată, un vânător leuș stătea la umbra unui copac și privea o turmă de gazele care păsteau în preajmă. Nu se ostenise să vâneze în ziua aceea, însă în scurtă vreme zări o mamă ghepard apropiindu-se de turmă.

Vânătorul urmări animalul furișându-se prin iarbă, cu ochii țintă la o Tânără gazelă care se îndepărta de turmă. Dintr-o dată, felina țășni, alergând atât de iute încât labele abia-i mai atingeau pământul. Până să apuce gazela să o ia la fugă, se și năpusti asupra ei. Mama ghepard își târî prada la umbră, unde o așteptau trei pui înfometăți.

„De-aș avea și eu un animal care să vâneze aşa pentru mine!“ se gândi vânătorul.

Ce văzuse și dădu o idee. Știa că gheparzii nu atacă niciodată oamenii, aşadar se hotărî să fure un pui și să-l dreseze. Vânătorul aștepta până când mama ghepard se duse să se adape dintr-un ochi de apă și își încercă norocul. Se apropie de locul umbrit unde sădeau puii și, coborându-și privirea, și cercetă pe rând. „Pe care să-l aleg?“ se întrebă el. Nefiind în stare să se hotărască, și fură pe toți trei.

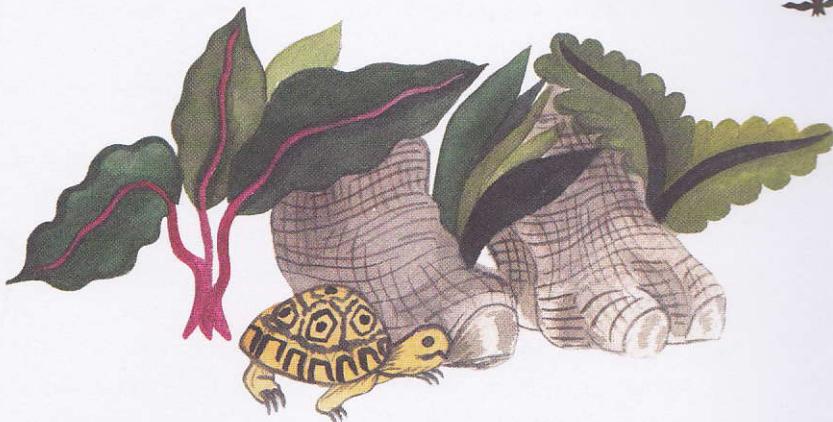
Când se întoarse și văzu că puii ei dispăruseră, mama ghepard, deznađăjduită, izbucni în plâns. Plânse noaptea întreagă și a doua zi, până când lacrimile și lăsară pete negre în josul fălcilor. Un bătrân care cunoștea obiceiurile animalelor veni să-o întrebe ce s-a întâmplat. Când auzi fapta, se duse degrabă să le spună bătrânilor satului.

— Vânătorul acesta nu doar a furat, spuseră bătrânenii furioși, ci mai mult, a încălcat tradițiile tribului nostru și ne-a acoperit de ocară. Un vânător nu trebuie să se folosească decât de forță și dibacie.

Așa că îl alungară din sat.

După aceasta, bătrânelul luă cei trei pui de ghepard furăți și înapoi mamei lor. Si din ziua aceea, petele lacrimilor ei apar pe fălcile fiecărui ghepard, ca să le amintească vânătorilor că trebuie să respecte tradiția.

AFRICA POVESTE DIN AFRICA DE EST

DE CE TRĂIEȘTE HIPOPOTAMUL ÎN APĂ

Broasca-țestoasă era nespus de fericită să se târască încetisor. Nu voia să se legene ca maimuța ori să alerge ca ghepardul. Îi plăcea să vadă lumea pe îndelele, în vreme ce se târa de ici colo, fără nicio grabă.

Cu toate acestea, încetineala asta avea un neajuns. Țestoasa nu putea să se ferească cu ușurință de primejdii. De fiecare dată când ieșea la plimbare, trebuia să fie cu ochii-n patru ca să nu dea de bucluc – și necazul cel mai mare al țestoasei era hipopotamul care trăia în apropiere. Acesta era înzestrat cu niște picioare uriașe și grele, și mai avea și șapte neveste. Laolaltă făceau treizeci și două de picioare uriașe și grele, care se dovedeau tare primejdioase de fiecare dată când se porneau tropăind spre locul unde se găsea țestoasa.

Până acum, aceasta reușise să se ferească din calea hipopotamului și a nevestelor lui, cu toate că de câteva ori fusese cât pe ce să fie strivită, însă se temea că nu va trece mult până ce avea s-o părăsească norocul. Asta până într-o zi când hipopotamul

dădu un mare ospăț la care pofti pe toată lumea. Țestoasa ajunse ultima, tocmai să nu fie călcată în picioare.

Când se uită la toate mâncărurile delicioase pe care cele șapte neveste i le pregătișeră, hipopotamului i se făcu o foame grozavă și, în vreme ce oaspeții dădeau să așeze la masă ca să mănânce, acesta le zise:

— Prieteni, ați venit să vă ospătați la masa mea, însă niciunul dintre voi nu știe cum mă cheamă.

Oaspeții se uită mirați unul la altul: era adevărat, niciunul dintre ei nu-i știa numele hipopotamului.

— Ei bine, urmă hipopotamul, dacă nu știți cum mă cheamă nu puteți mâncă la masa mea!

Oaspeții dădură triști din cap și se întoarseră să plece. Însă pe când lacomul de hipopotam se pregătea să se așeze ca să înfulece, luă cuvântul țestoasa:

— Ce-ai să faci dacă unul dintre noi îți știe numele? îl întrebă ea.

Hipopotamul râse în sinea lui, știind că doar nevestele lui îi cunoșteau numele.

— O să mai ținem un ospăt peste alte șapte zile. Dacă vreunul dintre voi poate să-mi spună numele, o să fac tot ce-mi cere!

Și cu asta, se năpusti asupra mâncărurilor, mulțumit de iștețimea lui. Țestoasa își croi încetisor drum spre casă, punând la cale un plan.

A doua zi, hipopotamul și nevestele sale coborâră la râu, căci le plăcea apa și se bălăceau în fiecare dimineață. De obicei, țestoasa nu le stătea în cale, însă în această dimineață se pitulă în tufișuri și îi privi trecând. Când intrară cu toții în apă, țestoasa se furiașă până la mijlocul cărării și săpă o groapă. Pe urmă, se ascunse iarashi în tufișuri. După ce își isprăvi baia, hipopotamul o porni spre casă, cu nevestele după el. Țestoasa așteptă ca și ultimele două neveste să iasă din râu, apoi se îndesă pe jumătate în groapă, cu carapacea la vedere. Pe când încercau să-l ajungă din urmă, una dintre ele se lovi la picior de carapacea țestoasei.

— Vai, Instantim, bărbate, scânci ea, m-am lovit la picior!

Țestoasa nu mai așteptă ca hipopotamul să se întoarcă, ci se îndepărta încet, bucuroasă.

Câteva zile mai târziu, toată lumea se strânsese la hipopotam acasă pentru cel de-al doilea ospăt. Încă o dată, gazda întrebă dacă cineva îi știe numele.

— Îl știu eu, spuse țestoasa, pășind încetisor în față.

Toată lumea se dădu la o parte, ca să îi facă loc.

— Numele tău este Instantim, îi spuse aceasta hipopotamului.

Oaspeții izbucniră în urale.

— Acum trebuie să te ții de cuvânt, hipopotamule, îi ziseră ei.

Hipopotamul nu avu încotro și se încovoi.

— Ce-ai vrea să fac pentru tine, țestoaso? o întrebă el.

— Aș vrea ca tu și nevestele tale să vă mutați în râu, ca să pot și eu să merg pe pământ fără să fiu în primejdie, zâmbi ea.

Așa că, după ospăt, hipopotamul făcu întocmai și de-atunci a trăit fericit în râu.

AFRICA

POVESTE DIN GHANA

ANANSE ȘI PITONUL

Era odată în Ashanti un sat peste care dăduse necazul – un piton uriaș venise să trăiască pe malurile râului din apropiere. Pitonul avea o poftă de mâncare nemaivăzută, pe care și-o potolea înfulecând caprele și oile sătenilor. Aceștia se temeau de pitonul uriaș și că în curând aveau să moară și ei de foame, însă nimănui nu-i dădea în gând cum să se descotorosească de el. Așa că l-au chemat în ajutor pe Zeul Cerului.

Când auzi de necazul lor, acesta clătină din cap.

— Nu pot să hotărasc ce să fac, zise el, căci și pitonul este una dintre vietuitoarele mele.

— Atunci cine poate să ne ajute? Îl întrebă sătenii.

— Duceți-vă și căutați-l pe Ananse, zise Zeul Cerului. Întotdeauna se laudă cu înțelepciunea lui și m-am săturat să-l tot aud. Dacă-și poate dovedi înțelepciunea descotorosindu-vă de piton, atunci am să-l răsplătesc, însă dacă dă greș, o să-l pedepsesc pentru lăudăroșenie.

Sătenii îi mulțumiră și se duseră acasă la Ananse. Acesta se arăta foarte mulțumit să audă că îi trimisese tocmai Zeul Cerului.

— Într-adevăr, sunt foarte înțelept, zise el. Orice necaz ați avea, eu o să vă scap de el.

Auzind aceasta, sătenii îi povestiră despre pitonul uriaș.

— Ȑsta-i un necaz mare, prieni, spuse Ananse încruntându-se, însă cineva atât de înțelept ca mine va fi în stare să vă ajute. Spuneți-mi, cât de lung este pitonul acesta?

— Mai lung decât casa ta, Ananse, răsunse unul dintre săteni.

— Mai lung decât casa și grădina ta, zise altul.

— Lung cât casa și grădina ta și casa de alături! spuse altul și toți încuvăințară.

Ananse zâmbi în sinea lui, apoi le făgădui solemn:

— Eu, Kwaku Ananse, îmi voi folosi înțelepciunea fără seamă să vă scap de pitonul uriaș. Mai întâi, însă, o să am nevoie de trei lucruri: o strachină cu terci de igname, un castron cu ulei de palmier și un coș cu ouă.

Sătenii se învoiau să-i aducă lui Ananse ceea ce le ceruse, însă pe când se îndepărtau, începură să-și facă griji că înțelepciunea lui nu era de ajuns să ostoiască nestăvilita poftă de mâncare a pitonului uriaș.

În dimineața următoare, Ananse se duse în pădure și doborî la pământ un copac înalt și falnic. Îl legă cu liane și își chemă familia ca să-l ajute să-l târască în josul râului. Acolo îi găsi pe săteni, care-l așteptau cu strachina de terci de igname, castronul cu ulei de palmier și coșul cu ouă.

— Acum duceți-vă la casele voastre, le șopti Anase numai-decât. Am nevoie de liniște pentru ca marea mea înțelepciune să lucreze.

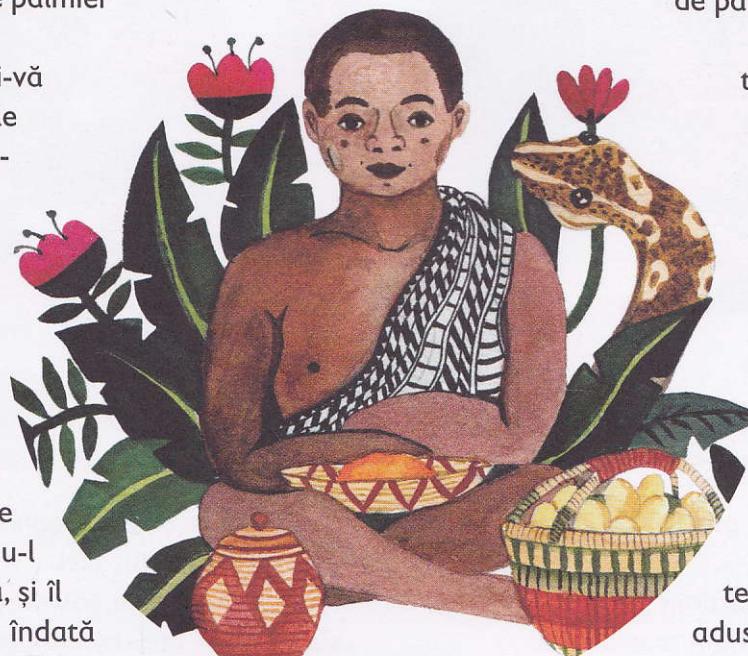
Întristați, sătenii își luară rămas-bun de la Ananse, temându-se că s-ar putea să nu mai vadă vreodată, și îl lăsară singur. De îndată ce plecară oamenii, acesta se aşeză la gura vizuinii și spuse:

— Aceasta este o creațură fără seamă. Am auzit că e cel mai mare și mai frumos piton din lume.

Pitonul se apropie de intrarea în vizuină ca să asculte.

— Trebuie să fie o minciună, râse Ananse batjocoritor, schimbându-și glasul, ca să sună răgușit și morocănos. Nu-i cu nimic mai breaz decât alții. Nici măcar nu-i în stare să înghită un purceluș!

— Nu-i adevărat, continuă Ananse cu vocea lui. E ditamai bestia. Ar putea să înghită o turmă întreagă de capre dacă ar vrea. Sătenii ar trebui să se mândrească că le este vecin și să-i aducă ofrande de mâncare, aşa ca mine.

— Cine ar vrea să se împrietenească cu un piton? hohoti Ananse, schimbându-și iar glasul. E doar un șarpe obișnuit și bătrân, care se târăște prin noroi.

Pe urmă pitonul auzi o bufnitură ca de încăierare și zgomotul unor pași luând-o la goană.

— Drum bun și cale bătută! strigă Ananse. Dacă ar ști pitonul cum i-am apărat onoarea!

— Mi-ar plăcea să-i dau chiar acum ofranda de terci de igname, ulei de palmier și ouă.

Auzind numele bucatelor sale preferate, șarpele se târî afară din vizuina lui, tocmai la picioarele lui Ananse. Văzându-i trupul puternic și privirea lacomă, Ananse se însăpa înțâi, însă își ținu firea și se prefăcu că nu i-e frică.

— Ziua bună, prietene, zise Ananse. Ti-am adus un dar.

Pitonul se încolăci în jurul străchinii, castronului și coșului și devoră totul până la ultima îmbucătură.

— Delicios! săsâi el. Mulțumesc că mi-ai luat apărarea.

— Nu face nimic, zise Ananse. Oricine te-ar vedea și-ar da seamă că trebuie să fii cel mai mare și cel mai frumos piton din lume.

— Din lumea întreagă? zise pitonul.

— Fără îndoială, stăruí Ananse. De fapt, am adus cu mine copacul ăsta ca să le dove-dești tuturor că ăsta-i adevărul. Dacă vrei, te pot măsura cu el!

— Cum se face? întrebă pitonul.

— Întinde-te de-a lungul lui, îl învăță Ananse, și eu o să fac măsurătoarea. Când o să vadă dovada lungimii tale uriașe, sătenii

toți te vor onora cu bucate delicioase, așa cum am făcut eu.

Pitonul, sătul și mulțumit de sine, își târâi corpul enorm de-a lungul trunchiului.

„Era și timpul să primesc admirația ce mi se cuvine“, murmură el în sinea lui.

— Acum trebuie să te leg de trunchiul copacului ca să fim siguri că ești întins perfect, zise Ananse. Pe urmă o să vedem cât de magnific ești.

Și începu să lege pitonul de copac, de la cap la coadă, socotind cu voce tare în timp ce lega.

Numai după ce Ananse făcu ultimul nod strâns, își dădu seama pitonul că fusese prinș. Tot ce mai putu să facă fu să sâsâie mânișos, cuprins de furie că fusese păcălit.

— Poate că ești magnific, râse Ananse, însă nu ești bine-venit aici.

Și-i chemă pe săteni, care veniră într-un suflet. Spre mirarea lor, în loc să-l găsească pe Ananse în burta pitonului, îl găsiră stând pe el!

Împreună îl cărară afară din sat, hăt, de parte, ca să nu-i mai tulbere vreodată.

— Ti-ai câștigat răsplata, Ananse, zise Zeul Cerului șovăind. O să am grija ca pitonul să nu se mai întoarcă vreodată aici, iar tu o să primești o oală cu înțelepciune.

Însă, înciudat pe izbânda lui Ananse, zeul trânti oala înțelepciunii atât de tare încât aproape că-l spintecă pe Ananse în două, lăsându-l cu mijlocul îngust pentru totdeauna.